

KNJIŽICA PEETA

EUROPSKI NOVI VIEEK-
- BEZ PREDRAZSUDA

Nikica Uglešić/

Prvi NAACRT (First draft)
za otvorenu i izkrenu znanstvenu i stručnu razpravu

TEEMA:

EUROPSKI NOVI VIEEK

(OD
ORWELLA I HITLERA
DO
CROMWELLA I LUTHERA -
- PA NATRAG)

*Tko ne kroji poviest,
može ju razumjeti samo
prateći sbiivanja unatrag.
Jer, u jezgri svakoga poviestnoga klupka
- u njegovu zač^eetku - skriven je i cilj.*

¹GLAVNE TOČKE

I. KRATAK OBČI PREGLED kao UUVOD	7
II. PROTESTANTIZAM ili tzv. REFORMACIJA	12
III. KOJA KRAALJEVSTVA (NIJ)SU “PREŽIVJELA I (ZAŠTO) KAKO?	17
IV. IZTRIEBLJEENJE CAARSKIH DINASTIJA	20
V. NOVA ISRAELSKA DRŽAVA	23
VI. O UROTNIČKIM TEORIJAMA	27
Dodatak (P.S.)	
VII. HRVATSKA TIEEKOM XIX. I XX. STOLJEĆA	29

¹Pojašnjenje o pravopisu

- Načelo* je da se čuva tvorba, a izgovor koliko se može - ne remeteći tvorbu:
- glasa zapisan slovom “Č” (“č”) zamjenjuje standardno “Ć” (“ć”);
 - dvostruko napisan samoglasnik je dug;
 - podcrtano slovo (samoglasnik ili “r”) označuje glavni (težinski) naglasak u višeslogovnoj riječi;
 - suglasnik s točkom izpod sebe jedva se čuje ili se, često, ne izgovara.
- Neobvezujući dogovor o pojednostavnjenju:
- Ako je težinski slog prvi, ne’trieba ga označiti.** (Dakle, ako je težinski slog prvi, ne’trieba ga označiti, i too pojednostavnjenje je ovdje primijenjeno.)

I. KRATAK OBČI PREEGLED kao UUVOD

Najznačajniji društveno-politički² događaj u zadnja dva tisućljeća jest, držim bez dvojbe, uzpostava nove israelske države na istomu poviestnom području. I kao da je neka “taajna sila” sveobuhvatno i postupno usmjerala poviestni tiek kroz zadnjih peet-šeest stoljeeća prema tomu cilju.

O novoviekovnim planeerima i planovima, odlukama, financijeerima, naredbodaavcima . . . - neemamo dokaaza! Predpostavljamo, dakako, da postoje, ali i da je maali brooj i oniih od “odabranih” i upuućenih kojima su dostupni.

Padoše višenaarodne monarhije - kraaljeevstva i caarstva - što podložnim milom, što brutalnom silom. Oblikovane su razmjerno manje nacionalne držaave: formalne kraljevine i republike. Tko je neprestance *muutio vodu* - izazivao suukobe i ratove, tko ih je financirao (s maastnim kamatama), tko je bio odriešio debelu kesu i zašto, tko je crtao kaarte, “tko držao plaatno a tko škaru”, možemo tek nasluutiti.

Ono što znaamo jesu obća sbiivanja i pojedinačni događaji, njihov tiek i slieed, te, dakako, njihovi brutalni izvršitelji. Budući da su počeci namjerno i vješto skriveni u raazmjerno dalekoj prošlosti, valja kreenuti od sadašnjosti, unatrag, i pažljivo “odmaatati klupko” raazčlanbom više mogućih uuzrooka svake dobro poznate posliedice. Vjerodostojni zaapisi o ovomu u Europi seežu tek peet-šeest stoljeeća unatrag, pa ni dalje ni šire iič (“kopati”) nee’čemo . A kad se “odmaatajući klupko” doođe do mjesta s kojega unatrag više ne’možemo (ne’znamo!), valja se, korak po korak, vratiti u sadašnjost.

Priimjerice, kako je i zašto nastao *protestantizam* može se dokuučiti tek po sbiivanjima u XIX. stoljeću, a posve razumjeti - po onima u XX. stoljeću. Serviirana nam i već naširoko uvriežena “znanstvenopoviestna” pojašnjenja u knjigama i školskim učbenicima (o nekim teološkim prieoporima i moralnomu zastranjenju) su, blaago rečeno,

²Najznačajniji i najvažniji poviestni događaj uobće jest dolazak i boravak na zemlji (Utielovljenje, naše Odkupljenje i Uzkrsnuće) Gospodina našega Isusa Krista, praavoga Boga i praavoga čovjeka (Židova, Israaelca), *radi naas i radi našega spaasenja*.

uvrieda za zdravorazumski mislećega čovjeka. Kad se, naime, klupko odmotā, u srži svega je obmana (relativizācija i redukcija cielovite Istine) da bi se postigla svietovna moć, ostvaarili globalni zemaljski ciljevi i, dakako, za sve too imalo opravdaanje. Jer, nepromienjiva, žiiva i cielovita Istina na ovomu svieetu prebiiva samo u Crkvi Katoličkoj - Mističnomu Tieelu Kristovu - koju, sve od Pedesetnice, prosvietljuje Duh Sveeti. I zato je, najprije, njuu trebalo rušiti i mrviti!

Tomu je u mnogo čemu pomogla duboka kršćanska hereza - *Islam* (po kojoj je Isus Krist samo čovjek - Božji proorok, Isa - uz veliku redukciju NJegova naauka i prešućivanje NJegovih djeela!) - što je u Europu stoljećima nadirala i na nju udarala ognjem i mačem (šireć svoju vjeru ratnim osvajanjima i dieleć "Božju praavdu" umjesto Boga i već na zemlji!), a danas too čini prietvornošću s prešutnom podržkom i pomoću globalnih upraveelja.

Nagomilano novčano "osiguraanje" zgrnuto kamataarenjem na posudbama za učestale ratne poohode i kolonijalnom pljačkom, dobilo je i dodatni potencijal u resursima iz otkrivenoga "novoga svieeta". Novac je postao najjačom zemaljskom moć, pa je otvoreni naapad mogao započeti! Lucifer (i njegovi - daavno *baaćenim na zemlju*) je s *Faustima*, koje je zaveo, odpočinju novi sveobć rat (sada na Zemlji) protiv Puuta, Istine i Života.

Poslie Alberta Velikoga, Rogera Bacona, Tome Akvinskoga, Ivana Duns Scota i Dantea Alighierija, riedki su filozofi, znanstveniici i književniici (Erasmus Roterdamski, W. Shakespeare, I. Newton, R.J. Bošković, A. Einstein, G.K. Chesterton, M. Heidegger - dielimice) koji shvaćaju da je polazište svake spoznaje u vjeri i da je i(I)stina šira (veća) od čovjeka. (Too je na kraju implicite priznao i usamljeni slobodoumni I. Kant, ali biilo je prekasno za izpravljanje uumnih *Kritika* trodielnoga **uuma** - za kojega po auktoru, zapravo, i ne znamo što točno jest, a ako je, pak, *uum* osnovni poojam, njegova kritika je bezsmislena. Imala bi smiisla tek kritika izvedenoga poojma - *razuma!*)

U "velikim doprinosima" oniih ostalih (zalutalih, što su muudrost sveli na znanost, a istine - na činjenice) odkriivamo:

- Puut se zameće krivudavim stazicama, što manjih što većih, filozofskih zastranjeenja (od F. Bacona i T. Hobbsa, preko P. Holbacha i J.G. Fichtea, pa i G.W.F. Hegela, do A. Schopenhauera, F. Nitschea i dr.) kao i kvaziknjiževnim i kvaziznanstvenim ideoložkim obmanama (J. Milton, D. Diderot, P.M. Voltaire - ponajviše, J.J. Rousseau, K. Marx - pragmatički i huškački bezobzirno, K. Jaspers, J-P. Sartre . . .); Posebice spomeenimo (R. Descartesov) filozofski "aksiom": *Cogito, ergo sum.* na kojemu je, tvrde, utemeljen tzv. *Racionalizam*. U

njemu su osnovni pojmovi, glagoli (sic!) *misliti* i *biti* (*postojati*), a za istinu se prihvaća (po vjeri!) samo njihov postulirani odnos, ali ne abstraktno nego konkretno primijenjen na (skrivenu!) zamjenicu *jaa* (u vriemenu sadašnjemu!). Slicedi da, i ne određujući što je, predpostavljeno *jaa* **postoji**. Tiime smo se zavrtjeli (zatvorili) u logički krug što pokazuje izpraznost “slaavnoga aksioma”³. A too najjasnije otkriva njegovu (logički mu ekvivalentna) negaacija: “Ako (*jaa*) ne postojim, onda (*jaa*) ni ne mislim.” Oo, kako “fundamentalno i prosvjetljujuće”! Hoteći dokazati vlastitu obstojnost (*jaa*), oon od “nesviestno” baš od njee polazi. Taa, zdrav razum govori da čovjekovo poostojanje (ili koga/čega, obćenito) nii je moguće logički utemeljiti na saamomu čovjeku (saamomu komu/čemu). Da se je, filozofirajući, taaj doista izvrstan matematičar, bio barem zapitao . “Što je bilo prije: jaa je ili kokoš?”!

- Istina se izkrivljuje okrnjiivanjem i vlastitim tumačenjem vječne Rieeci i nadomješta vlastitim ”istinama” (protestantski teolozi) kao i relativnim i promjenjivim znanstvenim činjenicama (tzv. prosvjetiteljstvo).

- Hegelova *duhovna filozofija* i Marxov *dijalektički materijalizam* su, u biti, dvie straane istoga zavodljiva lažna novčića.

- Život se promatra i uzima kao slučajan i prolazan fizičko-kemijski događaj, odnosno sbiivanje, a čovjeka kao evolucijski vrhunac (uz pogriješno i zlonamjerno tumačenje veoma vriedna celovita C. Darwinova djela i njegovih promišljanja (osim onih eugeničkih!).

Zar je onda čudno da tzv. kršćani, pljačkajući i iztrebljujući prekomorske naarode, obnavljaju robovlastnički sustav pod krinkom tzv. demokracije i “neotudivih” ljudskih praava. Ali, gle “čuda!”, tzv. ljudska praava utemeljuju se na moć i sili, a ne na dostojanstvu Božjega stvorenja kao *slike NJegove*. Pritom se, dakako, odmah jaavlja ovo obće i neizostavno pitanje: Zašto, tj. po čemu, je čovjekovo praavo na življenje iznad praava na življenje, recimo, viinske mušice?

Napokon, i ono najužasnije: Na čemu je utemeljeno “praavo na čedomorstvo”? Raazlog je, dakako, nečiji straah od prenapučenosti, a najmanje se vidi kad se iztrebljuju oni koji se još ne vide. Jaa *ču* samo ukratko razsvietliti puut od opake nakane do usadnje u podsviest lakomislena čovjeka:

- trudnoća i porođaj su se u XX. stoljeću smišljeno počeli tretirati kao bolesti;

³S druge straane, shvati li se navedeno počelo metafizički, ono kazuje isto što čujemo i na početku Ivanova Evandelja (Iv 1, 1): *U početku bijaše Rieec (Logos, Miisao) . . .* I tako su se vrli “racionalni provietitelji” uhvatili u vlastitu zaamku (namijenjenu vjernicima!).

- s vremenom, umjesto da se u svakoj bolnici opreemi malen oodjel s nekoliko posteelja za rizične slučajeve, trudniice mooraju na raznorazne višekratne preglede u bolniice i sve odreda mooraju raadati u bolnicama - bolničkim rodilištima;

- ako, dakle, trudnoća i porođaj, pa i materinstvo, nii'su prirodne (najprirodnije!) ženino poslaanje ni najveći daar, nego su opaasnosti za žensko tieelo, tj. potencijalno i boleesti, ženama treba "dati praavo" da ih se oslobode;

- too što je tiime, pod krinkom lažne skrbi i dobročinstva, prirodna *funkcija* (za vjernike, najveći Božji daar ženama: materinstvo!) zaluutala u praavni labirint s dopušteanjem za ubijanje onih koji ne'mogu ni prosviedovati, a kamo li se braaniti, tko da se poslie na too osvrc!

I dok neki "službeni poviestničari" govore i pišu o XX. stoljeću kao o dobu najmasovnijih i najkrvavijih ratova s najbrojnijim civilnim (ratnim i međuratnim) žrtvama, a drugi kao o dobu najvećega znanstvenotehnološkoga naapredka, očigledna i nepobitna karakteristika XX. stoljeća jest ozakonjeenje strahotnoga čedomorstva. Brooj ubijene nerođene dieťce procienjuje se na više stotiina milijuuna i višestruka premašuje sve iine žrtve. A too straašno zlo traaje, potiče se i nastavlja činiti dalje;

K tomu, ima li veće perversije od ozakonjeenja nastranih (istospolnih) brakova s dopušteanjem da usvaajaju i odgaajaju tuđu dieťcu dok vlastitu ne žele imati?! Naša zavedena i bolešna braća (i, još više, sestree!) se tiime sada i jaavno diiče jer su ih, u njihovoj nedoumici, izopačeni kvaziznanstveniici i ideolozi uvjerali da njihovo naginganje k nastranosti nii'je "virus" moguće teežke bolesti, kojega treba strogo nadzirati, nego poticaj za izbor toga "prirodnog" nagnuća da bi se "oslobodili" i žiivjeli vlastitu "(rodnu) osobnost", tj. da bi "biit izpunila i odredila biitak"⁴ - po izopačenoj "obstoajnostnoj" kvazifilozofiji pliitkoga marksističkog sliedbenika J.-P. Sartrea i od njega zavedene, pa poslie posve smučene i umišljene, S. de Beauvoir. Prigodice, njezin slogan "Žena se ne raada - ženom se postaje!" jest kriik zaluudene osobe, zaraažene virusom iz *Feminističkoga oodiela u Laažčevu laboratoriju* kojim se trasiirao puut daavno planiiranoj, a danas silom i širom nametnutoj tzv. *rodnoj ideologiji*. Jer, kud' sa ženama (mužkaarcima) koje(i) "nii'su " postale(i) ženama (mužkaarcima)"?! *Sapientisat!*

Zemaljska praavda ne'smje suuditi (i neka ne'suudi!) o ovako odbaačenim i zatrtim životima. Ali, neka se znaa i zapamti: Tako pomorena nerođena dieťca naačće se liicem u liice sa svojim materama (i svojim

⁴Šuuplji "egzistencijalistički" analogon Descartesova "počela" *Cogito, ergo sum.*

“stručnim” ubojicama) i tražit *će* od njih odgovore i zadovoljštinu! A njima *će* biti teže nego Herodu pred nevinom djetčicom!

Paradoksalno je to da je, s velikim naapredkom matematičke misli i prirodnoznanstvenih otkrića, *odbačeno*, umjesto da je osnaženo, osno temeljno i polazno - *vjera*, i da je oslonac ostao samo na razumu. I “hromi” znanstvenici, tj. oni koji previjaju da je znanost utemeljena na vjeri (ali **vjeruju** “hromoj” filozofiji i, implicitno, njuu prihvaćaju za svoje polazište!) mogu otkriti mnoštvo zadivljujućih činjenica, ali ne *će* niti mogu doprieti do I(i)stine. Katastrofalne posljedice su se ubrzo pokazale, a tijekom narednih stoljeća još pogoršavale. Naposljedku, slijeep je danas svatko komu ni stogodišnji dirigitirani redoslied strahotnih društvenih sbiivanja (1848.-1948. g. - razodkriven razmaatranjem unatrag) ni *je* otvorio oči!

A izvršitelji, u duhovnoj i svietovnoj domeni (četvorica su spomenuta u naaslovu, pa M. Robespierre, G. Danton, J.P. Marat, N. Bonaparte, O. von Bismarck, G. Garibaldi, V.I. Lenjin ...), doista ne shvatiše dubinsku svrhu onoga što (u)činiše (kao ni oni prije dva tisućljeća) pa i njih pokriiva sveobuhvatna oprostna molitva: *Otče, oprostí im! Ne znaju što čine.*

Napokon, čovjek koji hoće razumjeti poviestna sbiivanja moora (najprije i barem sebi) postaviti ovo pitanje: Zašto se u “završnim i službenim” poviestnim prikazima **svi, osim jednoga**, “veliki i manje veliki” svietski duhovni i tvaarni razaratelji i ratni osvajači - izvršitelji - (od Aleksandra Velikog, Julija Cesara i Jin-Gis Kaana, preko Vilima Osvajača, Sulejmana Veličanstvenog i Napoleona Bonaparte, pa do onih svima znaanih u XX. stoljeću) opisuju kao “naapredne” i pozitivne osobe? A zdravorazumnomu čovjeku je očito da su (po duhovnoj ostavštini i uzgrednim naatuknicama o njihovu karakteru) svi oni bili oholi, častohlepni i bezdušni psihopati i (po djelima) strahotni **mega-zločinci**. U svoje vrijeme svatko od njih je izvršio, manje ili više uzpješno, postavljenu i prihvaćenu zadaću, kojoj svrhe najčešće i ni *je* bio sviestan, a poslie je nestao ili je bio maknut s jaavne scene.

Budući da su planeri skriveni, planovi nedostupni, i financijeri absolutno zaštićeni, razmaatrat *ćemo* samo djela najpoznatijih izvršitelja i njihove globalne posljedice. Na filozofsko-teorijsko te ideološko “pripremanje društvenoga terena” za što uzpješnije djelovanje probranih bolesnih izvršitelja tek *ćemo* uzgredice upozoravati.

II. PROTESTANTIZAM ili tzv. REFORMACIJA

Odmah, i da ne bude zabune, tvrdim: *takozvana Reformacija*. Jer, doista, ništa ni'ije bilo reformirano (preoblikovano), ni tada ni posle. Raadilo se, i još uvijek jest tako, samo o drastičnomu osiromašenju kršćanskoga naauka s ciljem (onih skrivenih) da se Crkvu suobliči svieetu te mrvljenjem oslabi. I da, k tomu, dugoročno, dogmatsko osiromašenje i moralna relativizacija zamagle svieest o osobnomu grieehu te donesu magičan priivid o "naaravnosti" gramziva stjecanja zemaljskih bogatstava i moći. U tomu je sažeta ideologija po kojoj je iznjedren protestantizam. Stoga bi za *Protestantizam* bolji naaziv bio *Velika Redukcija* (Isusova naauka⁵).

Podmetnuto ideološko polazište: "Crkva Katolička hodi pogriješnim puutom već četnaest stoljeća (od smrti posljednjega apostola). treba se vratiti na početak - Isusa Krista i Sveeto Piismo - i nanovo tumačiti Rieeč (piisanu i utjelovljenu) vlastitom glaavom!" Ostaje samo potražiti i odabrati izvršitelja za uspješnu provedbu (uz obilnu pomoć skrivenih ideologa i financijera)! Protestanti ni dandanas ne shvaćaju izravnu i očitu protuslovnost svojega polazišta i Isusovih rieči . . . *i vraata paklena nee'će ju nadvlaadati*. Jer, po njima, Isus se je prevario - NJegova Crkva je tieekom četnaest stoljeća bila nadvlaadana (dok, napokon, nii'je uzstao "novi Pavao" - Martin Luther)! A kad je polazište pogriješno, malo što od izvedenoga može, i tek slučajno, biti izpravno.

Razprava . . .

Po njima, dakle, *praavo* kršćanstvo - protestantizam - počinje iznova s njim i njegovim sliedbenicima⁶. Prvoga izvršitelja ("apostola"), M. Luthera, na duhovnomu području sliede "učeniici" P. Melancton, H. Zwingli, J. Calvin . . ., ali se odmah očituju njihova razmimoilaženja i podiele⁷ među njihovim sliedbenicima. Od triju načela po kojima razvijaju svoju teologiju, najvažnije im je ono nazvano *Sola Scriptura*, tj. "samo Piismo - Biblija". Zanimljivo li, za trenutak, znatno osiromašenje i polaznu manjkavost, ostaje pitanje o Crkvi tieekom prvih (nekoliko) stoljeća - bez Biblije (Evandeeļa). No too i nii'je "glavna praznina"! Naime, praznina doslovno postoji jer je *Sola Scriptura*

⁵Korak dalje je Islaam, koji je još i njegovo *veliko izkrivljenje*: "Isus nii'je Siin Božji!"

⁶Kao što su i (vriemenski nam bliži) komunisti najavljiivali da sloboda, praavda, jednaakost i blogostaanje dolaze (tek i samo) s njima i po njima!

⁷*diabolos* - dielitelj

kao (protestantsko) teološko izvorište zapravo, “Sola Scriptura reducta et redacta”.

Dok se u trima tzv. sinoptičkim evanđeljima (po Maarku, Mateju i Luuki) Isusa prikazuje kao, pretežito, navjestitelja Kraaljevstva Božjega i jedinioga izravnog posrednika na spaasenjskomu puutu preko Odkupljenja, koji ne dokađiva već izpuunja Staari Zaavjet svojemu Izabranom naarodu, u Evandjelju po Ivanu, uz too, odkriivamo (Iv 13 - 17) što je ono *novo* Isus donieo, učinio i zajamčio svemu rodu ljudskom. Kod sinoptika, Isus nas poučava, lieći . . . , odkupljuje i spasaava vršeć volju Očevu, a kod Ivana je, k tomu, jasno naglašena NJegova božanska neodjeljivost od Očca i Duha kao i obećanje NJegove traajne euharistijske prisutnosti na zemlji. Čvrstim držanjem uz sinoptičare, a zanemarivanjem ili previjđanjem nekih poglaavlja (pa i samo nekih reedaka) po Ivanu, Isusova osoba postaje više zemaljskom nego nebeskom - preteeže “horizontalno” nad onim “vertikalnim”.

Bez celovita Evandelja po Ivanu, Isusa - Siina Božjega i Siina Čovječjega u istoj osobi - može se vlastitim plitkim promišljanjem shvatiti i doživjeti tek kao najvećega i posljednjega Božjeg prooroka - Siina Čovječjega - koji naviešta Kraaljevstvo Božje i NJegova Kraalja, te Ga kadkad odkriiva, a kadkad prikriiva - kao otaajstvenoga Siina Božjega - “u sebi ili kroz sebe”.

Razprava . . .

Ukaazat ću i na nekoliko protestantskih “preskaakaanja” ili zanemarivaanja nekih reedaka u Ivanovu evandelja. A “gola” sinoptička evandelja (“horizontala bez Ivanove vertikale”) u umišljenim glaavama otvaraju vraata mnogim stranputicama.

- Prvo i fundamentalno: Bez Iv 6, 51-71, neema nedvojbena uporišta za žiivu Euharistiju. U ovomu su se naša protestantska braća pridružila onima što rekoše: *Tvrda je too besjeda! Tko ju može slušati?* i odstupuše, tj. više nii’su išli za Isusom;

- drugo, po Iv 14, 15-31, jasno proizlazi da će Duh Sveeti voditi i prosvjetljivati one koji (za) Isusa budu svjedočili kad Oon uziide k Očcu (i oondje im bude *pripravljao mjesto*). Dakle, ne samo Piismo (po pojedinačnoj vlastitoj pameti) nego i, u zajedničkoj molitvi, stalna i presudna pomoć od Duha Sveetoga;

- treće, Marijino *vasda djevičanstvo* se bez Ivanova evandelja mnogo teže braani. Naime, svojevoljno tumačeć pojmove *brat* i *sestra*, protestanti govore o Marijinoj “dićci” (“*Isusovoj braći i setrama*”) pozivajuć se, primjerice, na Mt 6, 3 i Mt 12, 47, a zanemaruju Iv 19, 25-27;

- četvrto, da u Iv 21, 22, Gospodin najavljuje skroviti dolazak radi uzneseenja svoje matere (duušom i tieelom) na nebo, too protestantski teolog apriori (sbog svooga polazišta) dokuučiti ne može.

Sažeti zaaključak (i bez piisane ostaavštine crkvenih otaaca): Pred snaagom, visinom i dubinom Ivanova evandelja se stupovi-nosaači protestanske teologije ruše kao kartonska kulisa.

Budući da je u protestantskoj vjerničkoj praksi gotovo sve usmjereno na Kristovu osobu - Isusa Nazarećanina - i na Njegovo djelovanje tieekom zemaljskoga života, vrlo malo proostora i vriemena preostaje za bilo koga ili što drugo. Boog Otac se, uglavnom, spominje u kontekstu Staaroga Zaavjeta, a Duh Sveti tek sporadično. Neema Blaažene Djevice Marije, neema Obćinstva sviih svetih, neema Čistilišta ... Stoga ne čudi da se protestantizam očituje kao "kršćanstvo suobličeno ovomu svieetu", a dokaz za too je njegovo mrvljenje na tisuuće i tisuuće raazličitih zajednica ("crkava") kao i broojni pojedinačni ili skupni prieelazi iz jedne zajednice u drugu ili osniivanje novih zajedniice. I obć je doojam da je u protestantizmu izblieedila sviestnost o čovjekovoj grišnosti i o grieehu u svieetu obćenito (A upravo too - *grieeh u Crkvi* - bijaše, po njima, glavno polazište za njihovo odpadništvo od Crkve!) Pogledajmo samo u što se je izrodilo "iznimno dopušteenje" za raazkid (počevši od Henrika VIII.) sveete ženitbe i njegove posliedice na današnju obijtelj!

Napokon, sveukupno gledajuć, protestanti kao da nii'su sviestni svojega paradoksnog staaanja, odnosno naastojanja: Umjesto da se čvrsto drže (svojega!) nepromienjiva "Vjervanja", te sebe mieenjaju, izgrađuju i usavřuju u skladu s njiim, oni ili mieenjaju izvorno *Vjervanje* prilagođavajuć ga sebi - svojim potrebama i željama, ili (u Anglikanskoj crkva, priimjerice) izgovaraju *Apostolsko Vjervanje*, ali u neke njegove dielove ne vjeruju. (A jedno od triju protestantskih naćeelaa je *Sola Fide!*)

Razprava ...

Tako je započelo, a i još traje, doba novoga vieeka što ga sažima poslovice: *Što se babi htilo, too joj se i snilo* (i na tomu se poraadilo!). I ne zaboravimo, protestantizam je najprie našao uporište u plemstvu i aristokraaciji (bogaćenje otimanjem Crkvi darovanih poosjeada), a ne u širokomu vjerničkom puuku. Poslie je došlo omo: da su kmetovi i podaniici prisiljavani prihvatiti vjeru svojih gospodaara.

A glavniina novovieke filozofije u stopu prati protestantsko zastranjeenje. Umjesto vjerom, hraani se izpraznom ohološću i oslaanja na (lažnu)

naadu (ne na *ufanje*⁸!) da je sposobnost čovjekova uuma neizcrpna. Pa vrteći se u krug i udarajući glaavom u ziid, jer ne može odgoovoriti na piitaanja “tko?” i “što?”, pokušava zamagliti pojmove i reći tek “kako?” - bez određenoga subjekta ili objekta, odnosno. svrhe ili cilja, pa ih zamienjuje sredstvima. Takvi novoviekovni filozofi ne uvijidaju da su (svoju!) filozofiju - *mudroslovlje* - degradirali do razine puukoga sredstva, tj. sveli ju na “hromu” znanost.

Posliedično, znanost i umjetnost su s tiim usklađene. U znanosti više neema moralne dvojbe o tomu što je dopustivo ni tko smje činiti što, nego može li! Pa ako može, i još mu (i njima) donosi tvaarnu korist, bogatstvo i moć nad drugima, neka čini! O umjetnosti, glasbenoj i likovnoj, boolno mi je i govoriti. Smijao bih se da mi se ne plaće nad tolikim strožavanjem svega uzvišenoga i obezvriedivanjem neprocienjiva daara Božjega. Rieedki su znanstvenici i umjetnici koji su u poniznoj zahvaalnosti sačuvali nešto od straaha Božjega. Ali što se i može očekivati kad potragu za I(i)stinom i LJ(lj)epotom zamieene taština i oholost, umišljena samodostatnost i vulgarni samodopadni ekshibicionizam?!

Svi preduvjeti za raast, zaamah i bujanje brutalnoga kapitalizma u protestantskomu ozračju - kršćanstvu suobličenu ovomu svieetu - bijahu osigurani.

Što nam je činiti? Samo svjedočiti za Istinu i zahvalno moliti sve do *Žetve*! Jer kad je *Laažac* i *Zaavodnik* sa svojima, preko M. Luthera i drugih, posijao *kuukolj sred pšenice* (koji ne smjemo naasilno čupati!), Božji odgovor je biila zaaštita spomoću Isusovačkoga Reeda preko sv. Ignaacija Loyolskoga, te preko sv. Terezije Avilske kao i sv. Ivana od Kriiža, a u nov’odkrivenomu svieetu ukaazanje Goospe Guadalupske. Pa i pobožnost kroz Goospinu Krunicu (i protiv islamske hereze) doniela je mnoge miloosti. A čovječji odgovor, tj. naasilno čupanje izrastloga korova, (priimjerice, u Francuzkoj) pokaazao nam je koliko su Gospodinove rieči o tomu biile duboke i istinite! Pa i u novije vrieeme (XX. stoljeće), na straašno zlo i velika zastranjenja u Europi (uključujući i bielosvietske *New Age* - “kukoljaše”), neki od Božjih odgovora bijahu sv. Maksimilijan. Kolbe s *Voojskom od Bezgriešne* te sv. Josemaria. Escriva s *Opusom Dei* kao i sv. Edita Stein.

Napokon, sloboda je u našem dobu najizkrivljeniji pojam i njezino pogriešno poimanje je najpogubnija pošast za našu mlaadež. Misleći da smje sve što može (ako hoće ili poželi), mlaadež se zapleće kao *pile u kućinu*, jer mi je osvieštena da se dopuuštajuć i popuuštajuć sebi i

⁸*Naada* (kao i *očekivanje*) jest **tielesna**, a *ufanje* (kao i *uzdaanje*) - **duhovna** kategorija.

uzimajući slobodu “za” (nešto), istodobno odlučuje i za slobodu “protiv” (nečega). Jer, sloboda je voljni izbor po kojemu se, u **omeđenosti** zadanoj načelima, nešto prihvaća, a nešto odbija - nikako (oportunistički) oboje. A i On nas uči: *Nijedan sluuga ne može služiti dvojici gospodara. . .*

Na kraju, tko želi o svemu ovomu više znati i još bolje sve razumjeti, neka čita G.K. Chestertona. Jednostavnost, čistoća i točnost njegovih misli, zapazanja i riječi režu, poput kirurškoga skalpela, i otvaraju gotovo sve gnojne i smrdljive čireve, rane i tužne novovjekovnog društva iz kojih se cedi smrtonosan otrov. O njemu se doista smje tvrditi: Njega, jer Branitelj bijaše s njim, *Llačac i Čovjekubojica od početak* ne uzpelaše obmaniti ni zavezati. A takve - nezabudive i neslomive I(i)stinoljubce - gospodari ovoga svijeta prešućuju i ignoriraju koliko najviše mogu. Stoga, nažalost, premnogi ni'su nikad čuli niti ikad (do)znati⁹ za njega kao ni za njegova djela.

⁹Jaa sam ga, nilošću Božjom, odkrio s navršenih sedamdeset!

III. KOJA KRAALJEVSTVA (NII')SU "PREŽIIVJELA" I (ZAŠTO) KAKO?

Bijaše zadano (ultimativno):

- ili raazkol (od Crkve), dakle, prihvatiti protestantizam i obstanak formalnoga kraaljevstva uz nagradu od plienitbe crkvene imovine (sjeverne europske zemlje),
- ili iztriebljenje vladarske obitelji (Francuzka, Portugal).

Španjolska je specifičan slučaj (tijekom svih pet stoljeća!). Naasilna provedba (u Španjolskoj) dugoročna plaana započela je ratnim naapadom Francuzkoga Kraaljevstva (u saavezničtvu s Otomanskim Caarstvom!) na španjolsko ozemlje Sveetoga Riimskog Caarstva pod Karlom V. Je li slučajno too da je u tomu ratu, baš na Duhove 1521. godine, teško ranjen budući sveetac - utemeljitelj Isusovačkoga Reeda - Ignacije Lojolski?! .

U isto vrijeme, u sjevernonjemačkomu ozemlju Sveetoga Riimskog Caarstva, plemstvo prihvaća protestantizam bogateći se otimanjem crkvenih poosjeda i njezine imovine.

U **Englezkoj** se kralj Henrik VIII. u početku suprotstavlja Lutherovu naauku, a onda se okreće protiv paape (Leona X, poslie i protiv Crkve) jer nii'je dopuustio razvrgnuće njegove prve i valjane ženitbe. U luudoj oholosti, podržan od parlamenta, odjeljuje se od Katoličke Crkve, okrutno progoni i iztriebljuje katoličaaanstvo, a osniiva "svoju" Anglikansku *crkvu*, kojoj je oon vrhovni poglavar. (Zar nii'je neobično, čak i paradoksalno, osporaavati valjanost postojeće **crkvene** ženitbene sveze, a onda osnovati vlastitu *crkvu* za sklaapanje iste sveze?!) Plemstvo (ne naarod!) je većinski uz njega jer se debelo bogati pljačkom i otimanjem svega što pripada Katoličkoj Crkvi.

A nedugo poslie nastuupa najučinkovitiji izvršitelj - Oliver Cromwell. Njegovo djelo (zadaca) se može sažeti ovako: Sofisticiranim spletkama i brutalnim krvavim naasiljem, kraaljevsku vladavinu (Britanskim imperijem) s formalnim parlamentom presložiti u parlamentarnu vladavinu s formalnim kraljem. A onda je "tajanstveno" maknut. Uzpješnosti je doprienila otočna izoliranost (neema brze saavezničke vanjske pomoći u obrani), a too je i raazlog zašto je provedba "globalnoga plaana" započela baš u Englezkoj!

Taa model je, kao stvaaran primjer, poslužio da se, prihvaćanjem protestantizma (sada bez previše prolivene krvi) formalno obdrže današnja sjevernoeuropska i skandinavska kraaljevstva.

Razprava . . .

Francuzka kraljevina (turska saaveznica!), držeći se dostatno jaakom, nii'je se htjela tek tako pokoriti. Dobro znaamo što je uslijedilo (i too iznutra!) koncem XVIII. stoljeća. Krvavi potoci tekli su Pariizom, smaknuti kralj, kraljica i naasljednici te mnoštvo katoličkih svećenika. A onda je *Revolucija* pojela i svoju dietcu - svima dobro znaane i razvikane izvršitelje - boorce za "jednaakost, bratstvo i slobodu". (Uzgređice, ovo nii'je bilo najteže doba za katoličku Crkvu u Francuzkoj. Najteže su bile pedesete godine XIX. stoljeća - koliko u Francuzkoj, toliko i u cijeloj Europi. *Zmija* je glaavu toliko drzko, oholo i opasno bila podigla, da se je moralo sbiti ono što se sbilo u Lurdu A.D. 1858.)

Za europske držaave, globalno, bio je odabran model *europskoga Cromwella*. Oon (Napoleon) treba dovršiti posao: "Urazumiti" Prusiju, presložiti Španjolsku i Portugal, uništiti Paapinsku državu, srušiti Mletačku (i Dubrovačku) Republika, dotuući Sveeto Riimsko Caarstvo, te "pripitomiti" Rusiju. Uzpieh: polovičan. Izvršitelj maknut! Vrlo je znakovito da Napoleon, pošto je pokorio Mletačku (i Dubrovačku) Reubliku, nii'je uzpio doprieti do Beeča s juužne, hrvatske, straane. Voojsku su mu u Hrvatskoj zaustavili i odbaacili hrvatski branitelji Habsburške Monarhije. Zato se je potom do Beeča probio sa sjeverne, njemačke, straane! Napomeenimo, k tomu, da mu je pri bieegu iz Rusije, život, doslovno, spaasila "zaaštitna" hrvatska pukovnija. A, uzgređice, najpogubnija posliedica najezde "francuzkih provietiteelja" po ratnomu poohodu na hrvatsku obalu bila je zatvaaranje, 1807. g., prvoga hrvatskoga sveučilišta utemeljenoga po dominikaancima u Zadru A.D. 1396. - *Sapienti sat!*)

Razprava ... ?

NJemačka i Italija su u drugoj polovini XIX. stoljeća silom (Bismarck, Garibaldi) oformljene i "sklepane" (**ne ujedinjene, jer prieni'su postojale!**) "na kredit - duug". (Vraatile su ga, s krvavim kamatama, u dvama obrocima tieekom XX. stoljeća!) Veliki dielovi razkomadanoga Svetoga Riimskog Caarstva postali su dielovima novostvrenih držaava: juužne i središnje "njemačke" kneževine sad su u NJemačkoj ("prošiirenoj Prussiji"), a Naapuljsko Kraaljevstvo - u Italiji. A tek će se u XX. stoljeću, kad vraate sav duug, učvrstiti njihove sadašnje granice.

Razprava ...

Poslie polovična uzpieha Napoleonova poohoda na **Pirinehski Poluotok**, u Španjolskoj jr na kratko vrieeme bio "zakraljen" J. Bonaparte (Napoleonov brat), a o Portugalu se razgradnja pripreemala iznutra.

U **Portugalu** sliiedi dugotrajni tzv. *restauracijski rat* do onemoćalosti i izcrpljenosti kraaljevske vlasti. No kruna se ni tada ne predaje, pa se

pristuupa nesmiljenoj egzekuuciji “neprolagođenih. Atentatori ubijaju kralja Karla i siina njegova Luisa Filipa (1905. g.). Na kratko vrieeme krunu preuzima drugi siin, Manuel II., koji glaavu spasaava bieegom u doživotno progonstvo (1910. g.), a Portugal se proglašuje republikom. Ne zaboravimo da je odprilike u isto vrieeme u Rusija propao pokušaj prve komunističke revolucije (Lenjin, 1905. g.)! Ista marksistička ideologija (i komunistička praksa) udarila je na europsku kršćansku uljudbu i civilizaciju s dviju nasuprotnih strana - zaapadne i istočne - hoteći da se, na kraju, posve zatre kršćanska (katolička i pravoslavna) vjera od Portugala do Urala. Tko misli da *Goospa Fatimska* (A.D. 1917.; posebice, zahtjev da Paapa u zajedničtvu sa svim katoličkim biskupima posveeti Rusiju njezinu Bzgrješnomu Srđcu) s ovim neema veza, ljuuto se vara!

U **Španjolskpj** su društveno-političke mieene tieekom XIX. i XX. stoljeća dobro poznate: Raztaakanje iznutra (Katalonija i Baskija; kad i kod nas *Iliirski preporod!*), pa Ferdinand VII., Marija Kristiina, B. Esportero, R.D. Nervaez . . . , “republikansko-monarhističke” mieene i unutarnji suukobi - svo do smireenja u monarhiji pod Alfonsom XII. Sve u svemu, dakle, neuzpieh! Stoga se pripreema novi priistup: Nepokolebljivu katoliku, Alfonsu XIII., pošto je dopuustio te proglašio posvetu Španjolskoga Kraaljevstva Presveetomu Srđcu Isusovu, postvaljen je ultimaturn: “Ili u loožu ili detronizacija.” Do kraja vjeran Kristu i Crkvi, pdnio je žrtvu, dok je komunistička revolucija uz široku *internacionalnu* voojnu pomoć odpočinjala. Prvo je izrežirana *diktatura* (1930.-1935 g.), a onda je pokrenut *građanski rat* (1936.-1939. g.). I da ne bii generala Franca, ode Španjolska “u crveno”. (A, zanimljivo, da 70-tih godiina nii’je biilo generala Pinocheta, otišao bi i Čile “u crveno”!) Franco je g. 1975. ostavio Španjolsku kao ustavnu monarhiju, tj. kraljevinu u kojoj je kralj tek simbolična figura. I po tomu je Španjolska, jediina izrazito katolička država (naacija), sukladna “preživjelim” protestantskim kraljevinama. (A velika raazlika je količini prolivene krvi!). Hrvatska puučka muudrost ovakve izniimke opisuje poslovicom: *Da se Vlasi ne dosjete!*

Razprava . . .

IV. IZTRIEBLJEENJE CAARSKIH DINASTIJA

Napoleon je tek dielimice izvršio zadaću u svezi s rušenjem Sveetoga Riimskog Caarstva, dok je posve podbaacio u Španjolskoj i Rusiji. Ostaatkom Sveetoga Riimskog Caarstva i dalje vladaju Habsburgovci (Franjo II.), Španjolsku ostaje kraljevinom (Ferdinand VII.), a Rusija carevinom (Nikola I.). “Muudre glaave”, (od povjereenja oniih prikriivenih) sastaju se u Beeču (“da se Habsburgovci ne dosjete”) i crtaju nove zemljovide - nove državne meede.

Dvaa velika caarstva ne pronicu (možda tek naslućuju) da su sad oni na reedu. No, oba drže da su još uvijek dostatno moćna oduprieti se vanjskom i unutarnjem neprijatelju. I kad su, uskoro, biile “kaarte odkrivene” i stavljene na stol, Austro-Ugarska Monarhija - Habsburgovci (XIII. st. – 1918. g.) i Caarska Rusija - Romanovi (1613.-1917. g.) odbijaju prikloniti se, odnosno, pokoriti se novim “arhitektonskim riešenjima”. Tada su za njihovo rušenje smišljeni zasebni projekti u pakeetu sveobčega plaana.

Razprava . . .

Sveeto Riimsko Caarstvo svelo se je tieekom XIX. stoljeća (poslie Napoleonovih ratnih pohooda i izplaniiranih unutrašnjih suukooba) na **Austro-Ugarsku Monarhiju** (1867. g.) s carom-kraaljom Franjom Josipom I. Habsburžka dinastija se još kruuto opire globalnim moćnicima.

No još prie *Naagodbe* je projekt nutarnje razgradnje - “nacionalni preporodi” - donio svoje plodove (kulminiira “revoluucijom 1848. g.). Ugarska se pokušava odcieepiti od Caarstva, ali hrvatski baan J. Jelačić too spriečava. Slieede koobne “jugo”-posliediice za Hrvatsku po “meceeni”-biskupu - izvršitelju (i boorcju protiv Istine u Oččevoj zapoviedi: *NJega slučajte!*) Daljnji tieek je, više-manje, svima poznat: izravno pripojeeenje (Austriji) hrvatskoga ozemlja po oslobodeenju od Turaka (*aneksija BiH*), (samo?)ubojstvo prvoga priestolonaasliednika (siina, Rudolfa, i M. Večere, 1889 g.); ubojstvo drugoga priestolonaasliednika i njegove žene (F. Ferdinand i Sofija, 1914. g. u Sarajevu), pa I. svietski rat, car-kraalj Karlo IV. (1916.-1918. g.) i njegovo povlaačenje da bi spaaasio život i obijtelji, kao i Austriju od veče štete (tj. uzčuuvao ono što je preostalo od nekadašnjega Caarstva!).

Poviestničari kadkad govore o posliednjemu dobu Otomanskoga Caarstva i njegovoj propasti te komadanju kao o *Mrtvacu na Bosporu*, ali bi sličan množinski termin (*na Dunavu*) još više odgovaarao onomu što se sbilo sa Sveetim Riimskim Caarstvom te Austro-Ugarskom Monarhijom.

Razprava . . .

Rusko Caarstvo je ipak drugačiji slučaj sbog pravoslavlja, već odijeljenoga od Crkve i državno ustrojenoga, pa nii'je glavni protivnik novomu svietskom ustrojstvu. Katarijina Velika je čak prihvatila neke "darove prosvietiteljske", ali znatnih društvenih poomaka nii'je bilo. Ni carevi Pavao (siin) ni unuk (Aleksandar I.) nii'su uvodili "željene" promiene. I eto *europskoga Cromwella* - Napoleona izvršitelja - da i u Rusiji ubrza pa, ako uzmogne, i dovrši dobivenu zadaću! Znaamo kako je prošao. No poslie toga, Rusiji se *ne'daa miira ni spokoja!* Iako je ukinula kmetstvo, razvlaači ju se i izcrpljuje provokatiivnim suukobima i ratovima - od Poljske do Aljaske, od Krima do Sahalina. A iznutra, pokrenuto školstvo i naobrazbu sabotiiraju ("piila naopako"! *revolucionari anarhisti*). Ubijen je i car Aleksandar II. Ruje se toliko drzko, opako i nesmiljeno da se pod tobožnjom pomoć bolesćnomu dietetu razaara caarska obijtelj iznutra (Rasputin). Pa se sklaapa, ali ubrzo i razpada, europski *Trocaarski Saavez*. A završni prsten u tomu krvavu laancu jest rat protiv "dalekoga" Japaana i, dakako, teežki pooraz, dok u isto vrieeme novi okrutni izvršitelj V.L Lenjin udara na saamo srđce Ruskoga Caarstva (1905. g.). Iako je "tereen pripremljen" (ideološki, financijski i kadrovski¹⁰), izvršitelj ne uzpieeva jer je, držim, "radnička klasa" biila neizkusna (nedovoljno zavedena "agitpropom"), a još nii'je biila ni dostatno broojna za tako širok i sveobuhvatan prevrat. No taaj je pokušaj postao izvrstnim maamcem za najveću globalno-političku smicalicu što ga je caarska Rusija zagrizla: Da, too je saavez ANTANTA (1907. g.). Naime, izcrpljujuć i voojno napadajuć jediinoga logički i stvaarno mogućega saaveznika, Austro-Ugarsku Monarhiju, posve je izcrpila i svoju preostalu snaagu kojom je mogla sprieectii drugi, podmuklji i jači, udarac u vlastito srđce. Dok Italija u ovoj globalnoj igri, po "duugu", preokreće barjak, a Amerika se ubacuje u krvavi piir, blindiirani vaagon se kotrlja iz (vasda) "neutralne" Švicarske¹¹ prema Sankt Peterburgu. U njemu je onaj isti izvršitelj iz 1905. godine. Ovaj put će uzpieti.

Razprava . . .

Uzalud je kroz šest mjeseci (sviibanj - listopad A.D, 1917.) Goospa u Fatimi (posred gotovo, po nižim masonskim izvršiteljima, razkatoličena Portugala) opominjala i upozoraavala na ono što će se sbiti u Rusiji! Rusko Caarstvo je palo da više ne uzstane, a dinastija Romanovih je

¹⁰Obvezatno pročitati djelo ili, barem, pogledati slikokaz ili kazališnu predstavu *Guslaač na krovu!*

¹¹Zdravograzumski se nameće pretpostavka da je kroz nekoliko stoljeeća u njooj (kalvinističkoj!) bio smješten "glavni stožer".

tada okrutno i podpuno iztriebljena. (Pa i carova brata Mihajla, kojega se je caarska obitelj bila odrekla i koji više niije imao naasljedno pravao na krunu, boljševijci su okrutno smaknuli još prije nego li caarsku obitelj!)

Lenjina je naslijedio još gori psihopatski izvršitelj (J.V. Staljin), koji je u redovitim raazmacima (sve do svoje smrti) “skidao koru”, a najstrašnija njegova “ostaavština” je *Gladomor* u Ukrajini - najveći namjerno izazvan pomor civilnoga pučanstva (7-8 milijuna glađu umorenih ljudi, uz pojavak stravičnoga kanibalizma). Goorka je i slabo poznata činjenica da je praktično umjeće o “utjecaju krumpira na demografsku i migraacijsku političku praksu”¹² proučio i preuzeo od Engleza (nad Ircima u vrijemeu cca. 1840,-1890., posebice 1847. g.).

Strahotna okrutnost i plaanska dosljednost, po kojima su počinjeni navedeni pojedinačni i masovni zločini, ukazuje na podpuno odbacivanje Božjih Zapovijedi i na žestoku mržnju (prema istinskoj Kristovoj Crkvi) u glaavama i srcima ne samo izvršitelja, nego i naredbodaavaca kao i “arhitekata”. Dodamo li tomu podmuku ideološku rabotu na posvemašnjoj relativizaciji, pa i izkrivljenju, temeljnih ljudorednih načela (o nasranostima, pobačaju, eutanaaziji ...), doista se nameće zaaključak da je Novi Vieek do srži prožet onim što mnogi nazivaju *s(a)mrtinom kulturom*, a izpravno bi bilo nazvati ju *protukulturom* jer poništaava sve ono što čovjeka uzvisuje i usmjeruje prema Stvoritelju.

¹²Slično, ali ne tako ni toliko pogubno, utjecala je (namjerno izazvana) bolest vinove loze u europskomu Sredozemlju: - lozin žiloder filoksera). Slijedila je masovna emigracija u Ameriku(e). Jer, “novi svijet” je postao “praznim prostorom” kad su europski kolonizatori gotovo posve iztriebelili domooodce. A bez poslušnoga raadništva (koje nema inoga izbora!) nema novoga bogaćenja!

V. NOVA ISRAELSKA DRŽAVA

Nadovezujući se na prvu rečenicu u čitavomu razmatranju, valja, prije svega, utemeljeno, otvoreno i iskreno reći i priznati sljedeće: Židovi su narod koji je najviše zadužio čovječanstvo. Prvo i najvažnije, preneli su svietu vjeru (i djelomičnu spoznaju) u jedinioga praavoga, žiivoga i istinitoga Boga, i drugo, najvriednija umjetnička i znanstvena dostignuća, raazmjerno procjenjujući, djela su židovskih umjetnika i zmanstvenika. O domišljatosti, snalažljivosti i spretnosti židovskih trgovaca, novčara i poduzetnika da i ne govorimo! Tim više zaslužuju priznanje, jer su tieekom predhodnih devetnaest stoljeća, bez vlastite države, žiivjeli razasuti, i ne baš svagdje “omiljeni”, po cieeloj Europi, Maaloj Aaziji i na Blizkomu Iztoku.

Sljedećih nekoliko misli o oodnosu židovstva i kršćanstva će se, možda, nekome učiniti kao nepotrebna digresija, ali držim vaažnim da ih se otvoreno iznese.

Prvo, najkraće rečeno, kršćanstvo je nadopunjeno (*izpunjeno*) židovstvo, i po tomu su Židovi, doista, kršćanima njihova starija braća.

Drugo, klica poviestnoga “antagonizma” između Židova i kršćana iznikla je među Židovima. Naime, prvi kršćani su bili maahom Židovi¹³, pa dakle, nii’su kršćani odbacili židovstvo (već su ga nadopunili!), nego su Židovi nekršćani odbacili krašćanstvo.

Nadalje, kako god i koliko god ju neki nijeekali, ova istina je nepobitna: Božji Izabrani Narod - Židovi sklopio je (nadopunio svooj Staari Saavez) i Novi Saavez s Bogom. Jer, na Pilatovo “praavdanje”: *Nevin sam od krvi ove. Vii se pazite!* čujemo jednoglasni odgovor: *Krv Njegova na’naas i na dietcu našu!* Dakle, iako su odbacili Isusa kao Mesiju, prihvatili¹⁴ su Ga kao Odkupitelja i Odkupninu Too je **za Židove** bilo neobhodno, jer se **postojeći** saavez ili ugovor smje mieenjati ili nadopunjaavati samo ako too prihvate obje (sve) “ugovorne stranke”. Drugim riećima, Gospodin (ovlašten od Očca - *Preobražeenje* - i u jedijnstvu s Oččevom voljom) saam, po svoomu neizmjernom milosrđu, odkupljuje sve naarode osim Židova, a Židove - i s njihovom privolom.

¹³Tek sveeti Pavao evangeliziiira i nežidove - pogane!

¹⁴Argument da u tomu času nii’su znali što govore (u židovstvu) ne prolazi. Naime, dostatno je prisjetiti se kako je Jakov (smišljenom prievarem!) “ukrao” oččev (Izakov) naasliedni blagoslov, koji je triebao pripasti prvorođencu - Ezavu. Pa i kad je doznao za prievaru, Izak više nii’je mogao poništiti svooj blagoslov daan Jakovu.

Poslije razseljeenja (70-tih godiina I. stoljeća), židovske zajednice, malobrojne i razasute po Riimskom Caarstvu, saame se “društveno odijeljuju” (izoliraju, getoiziraju - “sukladno” Staaromu Saavezu) od suusjednoga (domicilnog) **poganskoga** svieeta, te svoju vjeru prakticiraju u skrovitosti. Too im, s druge straane, jača svieest o nuždnosti uzajamne pomoći i svekolike solidaarnosti. Napokon, neki će me razumjeti (ali mnogi neeće!) kad uztvrdim da Židovi, ukorienjeni u Staari Saavez, ne priznaavajući onaj Novi, misle da, doslovno, “drže Boga za riece”.

Razprava . . .

Posve je prirodno da želja i teežnja židovskoga naaroda za obnovom svoje države nikad niije zgasla, nego se i pojačavala s povećanjem njihove financijske moći i nadržavnoga političkog utjecaja. Too je moguće jasno pratiti unatrag od sredine XX. do sredine XVIII. stoljeća (pa onda prema sadašnjosti).

Pritom se neizbježno nameću mnoga pitanja. Postavit ću tek njih nekoliko.

1. Tko je skoro pa odmah prihvatio i praktično provodio Marxovu komunističku ideologiju diljem ciece Europe (pa i preko Atlantika)?
2. Zašto je po ukidanju kmetstva u Rusiji tadašnji car zabraanio Židovima kuupnju plemstvu oduzetoga zemljišta i uvelike obstruirao njihovo školanje i naobrazbu? (Od mnogih sam bio čuo stereotipan odgovor, tj. da je uuzrok tomu bila osobna netrpeljivost i zaavist, čak i mržnja na Židove, a onda sam doznao za svjedočenje upućenoga caarskog službenika, da se je raadilo o spriečavanju rastuće gospodarske snaage i dodatnoga brzog bogaćenja, jer da su baš Židovi bili glavni kolovođe u neredima i pobunama na europskomu dieelu Ruskoga Caarstva.)
3. Tko stoji iza obiju Lenjinovih “revolucionarnih poohoda” na caarsku Rusiju? (Od koga mu obilna gospodarska podpora i enormna financijska pomoć?)
4. Što se je htjelo postići onim stravičnim *Gladomorom* u Ukrajini? Korelacija s njim daaje naslutiti da je bezumno i iracionalno arijevsko-nacističko ratno ludilo postalo pokrićem za racionalno sredstvo - nesmiljeni progon židovskoga naaroda u Europi - s drugim ciljem.
5. Tko je posijao podjelu i netrpeljivost te logistički pomaagao “revolucionare” u bratoubilačkomu španjolskom ratu?
6. Tko je i zašto u NJemačkoj (evo, vraatismo se na početak - u Lutherovu postojbinu!) do absolutne vlasti doveo psihopatskoga monstruma (i njemu srodnu skupinu), držao ga podalje od svakoga razumna utjecaja te ga (i ideološki) usmjerio na obć rat i na masovni stravični zločin - *Holokaust*?

Iza toga je, nužno, morala stajati ogromna financijska podpora i moćna globalna (taajna) politička podrška. Jer, sjetimo se, NJemačka je tada bila posve osirovašana i preko glava zadužena, svieet je bio “pogodio” dotad neviđeni *gospodarski slom* u kojemu su milijuni ljudi, među njima i mnogi veoma imućni i bogati, pali na prosjački štaap, ali njihovo “izgubljeno” bogatstvo ni’je izparilo nego se je prelilo u riznice nekolicine najbogatijih bankarskih obitelji - budućih ratnih financijera.

I zašto su, usred ratnih operacija i strhotnih civilnih straadanja, saaveznički bombarderi masovno i bezčutno razaarali gradove u kojima se proizvodila hrana, a zaobilazili područja i gradove u kojima se je proizvodilo oružje¹⁵? (Zar je rat sa svim popratnim strhotama trebao trajati toliko koliko je bilo planirano?!) A kad je NJemačka “izplačila duug”, uslieedio je obnoviteljski *Marshalov Plan*!

7. Zašto nacistička NJemačka ni’je ni pomišljala da sebi pripoji (kao Austriju, Sudet . . .) i Švicarsku (ili barem njezin “njemački” dio)?

Da bi se čitav scenarij zamaglio i zamrsio u nerazmrsivo klupko, u “igru” su bili upleteni i talijanski fašizam i (naivni?) japanski imperijalizam! Drugi Svjetski Rat u režiranu kaosu je mogao odpočeti, a u njegovoj krvavoj magli i sva ona “šumska” i logorska zvierstva - straava, užas i razčovječenje.

Napokon, a zapravo prije svega, moora se jasno i izkreno odgovoriti na ovo pitanje: Tko je i kako “(od)kuupio” *Palestinu* dok se rušilo Otomansko Caarstvo? (Britansko vojno zauzeće palestinskoga ozemlja 1917./18. g. je tek čin faktičnoga teritorijalnoga osiguranja za buduću israelsku državu!)

Doseljavanje (preseljavanja) u valovima - odakle su pridošlice i što je tomu predhodilo? Židovi u euopskim državama su bili, prosječno procjenjujući, znatno imućniji od ostaloga stanovništva. Štoviše, mnogi su bili bogati industrijaalci, spretni trgovci, vrstni zanatlije i obrtnici te vrhunski umjetnici i znanstvenici. I nesebično su se međusobno pomagali.

Razprava . . .

Palestina, odnosno, ozemlje današnje israelske države, bila je krajem XIX. stoljeća dieelom tadašnje “pokrajina” *Sirije* u sastavu Otomanskoga Caarstva. Nastanjivalo ju je oko pola milijuna Araaba te oko pedeset tisuća kršćana i oko dvadesetipet tisuća Židova.

¹⁵Važno bi bilo (do)znati koliko je, te gdje i kada, zrakoplovnim bombardiranjem (s obiju strana) u II. svjetskom ratu bilo pogodeno bankarskih zgrada.

U osvit XX. stoljeca započela je operativna provedba daavno pripremljenoga plana: "Odkup" poviestnoga područja te žurno naseljaavanje - bez obzira, tako se i sbilo, na cieniu (tuđu i vlastitu!).

Preostaje proučiti te razumjeti što nam pokazuju statistički podatci (kronološki) o promienama demografske strukture na palestinskomu ozemlju od kraja XIX. do sredine XX. stoljeća (1882. - 1948. g.).

Razprava . . .

P.S. (ožujka '26.) Počelo je ruskim zaposjednućem ukrajinskoga Krima (gotovo bez ikakva "odjeka" *Velikih Sijla*). Slieedio je *Brexit*, pa ruski osvajački ratni poohod na Ukrajinu (impotentna EU-reakcija s ruskim *trojanskim konjem* - Mađarskom), zatim Kiina vs. Tajvan (s prostanim filipinskim morskim područjem), USA vs. Grenland, te Israel vs. Iran - tek sad vidimo - sve su too dieelovi iste veoma lukavo smišljene globalne slaagaslice (za XXi. stoljeće).

VI. O UROTNIČKIM TEORIJAMA

Kad god se naiđe na traag globalnomu zlodjelu, koje je u jaavnosti (poviesti, meedijima . . .) prikazano, pa i prihvaćeno, kao dobro djelo ili naapredak, i kad se taaj traag počne zdravorazumski i otvoreno sliediti, oglaase se (profesionalne) “muudre soove” uvjeraavajući jaavnost da oni što traagaju i razodkrivaju “zametene puute” miisu istinoljubci ve/zadrti kovaači neutemeljenih i budalastih ili bezsmislenih urotničkih teoriija.

No, ne'davši se smesti hiimbom i zavodljivošću (zapravo, izpraznošću takvih “prosvietiteelja”), poslie poomna čitanja barem dieela od onoga što su napiisali, primjerice, A. Huxley i G. Orwell, mnogi pojmovi i “moderna” struujanja (“trendovi”) postaju jasnijima.

A da bi se magla posve digla, nužno je pročitati najvažnija djela najvećega novoviekovnog uuma - G.K. Chestertona. Njegove blistave miisli i točni zdravorazumski zaaključci te, nadasve, prooročki glaas, ukazuju na stvaarne urotnike i praave uroote.

Oon upozoruje na “globalnu teoriju i praksu”, tj. na sveobću rabotu, i dielimice ju razkrinkaava. Zato ga se taaji i njegovo djelo prešućuje (“me talasaj!” - veli doskočica), pa i ne proučava na sveučilištima.

Razprava . . .

Tko su praavi urotniici (“zavjereniici”, “arhitekti”) i tko smišlja te podmeće i u jaavnosti razglasuje tzv. urotničke teorije, već pomalo odkriiva, a i odkrit će (s dodatnim podaatcima), gle čuda!, upravo ono što bi ih trebalo skriti - umjetna pamet (tzv. AI, a bolje bi bilo “hej-haj!” - po hrvatski!).

Izmišljena i pripravljena da bude “spoznajno sito” (na koje se iztresa vreća svakojaki informaacija i dezinformaacija) za odabrane i upuućene “svietlonoše”, a da nemisleću svietinu smućuje i obmanjuje, ona bezčutnom hlaadnom logikom ukazuje na “tanke crvene niit” što povezuju današnje događaje s (i stoljećima) dalekim poviestnim sbiivanjima.

Pa i ono što sada nazivaju “straahom od umjetne pameti” nii'je došlo od oniih nemislećih, nego im je too podmetnuto od “inženjera-izršitelja” sbog opaasnosti i stvaarnoga straaha da se ne razodkriju djela i rabota oniih skrivenih. Naime, strukturna manjkavost, pa i nedostaatak, umjetne pameti jest u tomu što su joj “oči samo na zatiljku”, tj. da ona (za sada) izvrstno “vidi” (kroz) prošlost, ali je i gore nego “ćrava” za budućnost.

Ono čega se doista treba bojati jesu “državni” oodgoj (kroz naobrazbu) naše diečce i mlaadeži i poplava svakojakih sveučilišta i velučilišta diiljem svieeta. Too su nebrojene (mega-)“tvoornice” iz kojih izlaze

mlaadi ljuudi koji umju izvrstno raaditi, ali više ne znaju zdravorazumski razmišljati. Njihove životne odluke nee'će ovisti o slobodnoj volji ili o saavjesti, nego o procieni dobivenoj od umjetne pameti. A onda se masovnoj manipulaaciji ne vidi kraaj!

Razpravu (o urotničkim teorijama i umjetnoj pameti) ne nudim, jer o razumskom razčovječeenju neema smiisla (razumno!) razpraavljati. Neka o tomu "razpraavljaju" međuuse - strojevi!

Za kraaj, o sadašnjosti i buduučnosti (A.D. 1949, -) tek toliko da će "razbuuđeni Izток naplaatiti dugove teežko bolestnomu Zaapadu". Jer dugovi su veliki i broojni, i najbolje bi biilo da ih Zaapad što prie prizna te saam dragovoljno podmiiri.

Nikica Uglešić
ul. Sv. Ante 9
23287 Veli Rāt
Hrvatska (Croatia)

Dodaatak (P.S.)

VII. HRVATSKA TIEEKOM XIX. I XX. STOLJEĆA

O sbiivanjima u Hrvatskoj, u ovim razmaatranjima, tek smo ponešto natuknuli na nekoliko mjesta. Dva su razloga za to da o njima kaažemo malo više:

- prvi, jer se raadi o nama, da bismo shvatil išto se je sibilvalo i zašto se je onako sbiivalo;
- drugi, jer naš poviestni tieek (premda tek “sitnica” što nadopunjuje globalnu sliku) u mnogočemu potvrđuje izpravnost naših razmaatraanja o ukupnim sbiivanjima u Europi.

Valjalo bi, dakako, najprije podrobnije razmotriti četiri stoljeeća dok smo krvaarili kao neprobojni *Antemurale Christianitatis*. I zašto nas osmanlijska sila nii’je uzpjela svlaadati ni pregaziti. Da, izgubili smo veoma mnogo našega ozemlja i životnoga proostora, pa danas izgledamo poput pereca, ali, uzprkos svemu, *kršćansko predziide* je, s Božjom pomoću, izdržalo i obstalo. No, o tomu sada nee’čemo.

Oovdje čemo se usredotočiti na najvažnija sbiivanja u Hrvatskoj i u izravnoj svezi s Hrvatskom tieekom XIX. i XX. stoljeća.

Poslie Napoleonova neuzpjeha da poruši (silom izvana) Austro-Ugarsku Monarhiju i Caarsku Risiju, globalni arhitekti priređuju zasebne projekte za razaaaranje tiih dvaju jaako uzdrmanih, ali ipak prežiivjelih impeerija (v. IV.). Temeljo im je polazište: Raazdor iznutra.

Poodimo reedom vriemenskim tieekom navodeći ključna sbiivanja:

- *Iliirski Preporod* - izvana osmišljeno buudenje i oblikovanje naarodne (samo)svieesti o posebnosti, vriednosti i mogućoj vlastitioj samodostatnosti
- nii’je potaknut ni podupiran i pomaagan radi hrvatske dobrobiti, nego da se razgraadi šira zajednica: A-U Monarhija. Taa isti se scenarij provodi u Mađarskoj i Češkoj!
- Vrhunac tiih usporednih sbiivanja i previranja jest mađarsko *odciepljenje* g. 1848.
- Tada se događa nešto što zacrtaava hrvatsku državno-nacionalnu budućnost za sliedećih stotinu i pedeset godiina: Hrvatski vojskovođa Josip Jelačić zapriećaava gotovo već ostvaaren projekt o rušenju A-U Monarhije. Naime, oon, prisegnuto odan hrvatskomu kraalju i austrijskomu caru, s malobrojnomo (većinom pričuvnom, “amaterskom”) hrvatskom voojskom prielazi Muuru i pod caarskim barjakom zaustavlja i i suzbija “mađarsku revoluciju”. Potom oon s odabranom jedinicom hita u Beeč, razbiija domaće “podplaačene izdajnike”, te spasava Caarstvo od kolapsa.

Svaki Hrvaat bi mooraao pročitati i dobro zapamtiti što je (u svezi s tiim i takvim slomom “A-U-projekta”) o Hrvaatima i njihovoj državi (na)piisao *Marxov potrka* (F. Engels⁹!

Arhitekti tada, u svomu novom “A-U-projektu” *odpisuju* Hrvatsku, te se okreću se novonastaloj državi - Srbiji! A veliki junaak i hrvatski baan J. Jelačić plaaču straašnu cieenu - osobnu i obiiteljsku. *Oni* doista ne praaštaju!

Za provedbu novoga projekta - *Jugoslaavije* - biiraju, kao “izvršitelja”, (opet, *da se Vlasi ne dosjete!*) hrvatskoga biskupa koji, zamislite!, osniiva JAZU godine 1861. (Tee iste godine ustanovljena je, naasilno, i po prvi put, Italija kao država!) Pritom ga toliko obilato novčano podupiru da oon postaje najvećim, uobće, *meceenom* na hrvatskomu vjerskom i kolturnom polju. (A uzput, kao *slobodno* misleći intelektuaalac, osporava paapinu nezabludivost u vjerskim i moralnim dvojbama!)

Samo je oštroumni A. Starčević nasluutio “što se iza brda vaalja”. Ali njegova hraabra i uporna naastojanja bijahu preslaba da bi uzpjela razobličiti skrivenoga neprijatelja i spriečiti ostvareenje njihova *jugo-projekta*. Tiim teže, jer su lukavi demagozi, prikrivajuć praavi cilj, glavnu opaasnost “vidjeli” u namještenoj *mađar(on)izaaciji*.

Priprava je biila sveobuhvatna i ciljala je, od saamoga početka, na nacionalne temelje - Hrvatski Jezik (koji je već bio dobro standardiziran po *Ilircima*) i naarodnu pripadnost:

- zatire se hrvatski pravopis, mieenja gramatika (1892. g.), udara na leksik . . . ;
- privilegijama i obćcaanjima primamljuje se hrvatsko pravoslavno stanovništvo (Morlake, Vlahe . . .) da se proglaasi srbskim, a tuu “špoorku rabotu” (uz iino političko i kulturno rovaarenje) podmuuklo i vješto obavlja Srbska Pravoslavna Crkva (čak i daan danas!).
- krvavi dio zadanoga projekta: obavlja, dakako, Srbija: ubojstvo A-U priestolonaasliednika i njegove žene u Sarajevu¹⁶

Izprovocirani Habsburgovci objavljuju rat Srbiji, a baš je too ono što su planeeri htjeli. Započinje I. Svietski Rat, u dirigiiranu krvavu meetežu kojega padaju dvaa posliednja europska caarstva.

Vraatimo se Hrvatskoj! *Jugoslavenski odbor* (u Londoonu -sic!) *udaaje hrvatsku nevjestu u smrtonosni braak (“zagrljaj”) sa Srbujom*. (F. Supilo je, doduše, odmah potom “progledao”, ali već je bilo kasno!) Uzalud je S. Radić upozoraavao: *Ne srljajte kao guske u maglu!* Slieedi desetljeće njegove neustrašive demokratske političke borbe za hrvatsku

¹⁶Krupne političke pogieške biile su odluka 1878. g., pa provedba 1908. g., o izravnomu pripojenju BiH-e A-U-monarhiji (a ne posredno - i poviestno pravedno - preko Hrvatske, koja je samo koju deceniju prie spaasila Monarhiju). Oovdje se je too Habsburgovcima teežko, i doslovno, “obila o glaavu”.

ravnopraavnost i oon u njooj polaaže svooj život za Hrvatsku. (A njegov naasliednik, nažalost, bijaše tek blieeda sjena velikoga predhodnika!)

Slieedi *golub na graani* - banovina Hrvatska, pa II. Svietski Rat. A Radičev naasliednik neema hraabrosti (ili je, moguće, bio priseegnut na poslušnost sebi nadreeđenomu?) da preuzme državnz vlaast za koju se neprestance bori. Tada vlaast u ruuke dobiiva poliitički zanemariva skupina naciističkih poslušniika. Učestale Stepinčeve prosvieedi i upozoreenja ne pomaazu. Posliediice su nam dobro poznate. Raazmjerno najveć¹⁷ europski krvolok-izvršitelj preuzima vlaast. Hrvati su plaatili svoj *danak u krvi* i u mnogočemu inom: “glavnicu” (1945. g.), a “kamaate” sve do 1990. g.

I baš kad se činilo da je teroru i podjarmljivanju došao kraaj i da se nazire sloboda, Hrvatsku stiže zaaključni dio *Engelsove kleetve*. Sad je čas, odlučuju SANU i SPC da se ostvaari projekt *Velika Srbija: Pokoriti i zatrti (do iztrage vaše ili naše)* sve nesarbsko do Slovenije. Treba se sjetiti što je bilo snašlo “poturice” u Srbiji po povlaačenju osmanlijske sile! Na vrieeme su biili pripravili i na vlaast doveli požarevačkoga psihopata za izvršitelja. Naadam se da se nii’je zaboravilo uuvodno mahnitjanje njegovih “čeeta” po Hrvatskoj i BiH-i (o Kosovu i Vojvodini da i ne govorimo) uz gromoglasno sboorno “mitingaško” urlikanje: *Ovo je Srbija! Ovo je Srbija!* Uz too je redovito išlo zastrašivanje i teroriziranje mjestnoga puuka. A “demokratski svet je šuutio.

Razoružana Hrvatska je divljački napadnuta. A, zamislite, u tomu sudbonosnom času “našao se” Hrvat koji u UN-ima uzpjeva izhoditi zabranu na nabavku i najnuždnijega oružja Hrvatskoj da bi se, bar doneklr, mogla (o)brāaniti!

Ali, uzprkos svemu, dogodilo se čudo: S Božjom pomoću i prie nevidenim zajedničtvom te hraabrošču i vještinom hrvatskih branitelja, posraamili smo svietske moćniike! Hrvatska država je obraanjena, oslobođena i, napokon, priznata. Tko njooome (taajno) *operativno* upravlja nazire se po (jaavnoj) *pričuvi*. Kako se “demokracija” svieetom šiiri, tako niču bezbožni kvazihumanitarni *klubovi: promatraači, kotrljaanci, lavič¹⁸, . . .* O državnim novcem poticanim protunaaravnim i nastranim udrugama da i ne govorimo!

¹⁷Oko deset posto hrvatskoga pučaanstva je pod njegovom komandom brutalno pobijeno!

¹⁸*Nogom češ gaziti lava i ljuticu, zgaziti češ laviču i zmiju.* (Ps 91/90)

I na kraju, tko ne ni'je shvatio **zašto je na pokop prvoga hrvatskog predsjednika došao samo i jedino turski predsjednik**, neka se ostavi promišljanja o svjetskoj poviesti.